

SOLOMON NORTHUP

12 jaar slaaf

deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het verhaal van Solomon Northup

HOOFDSTUK 1

Ter inleiding – Afkomst – De Northups – Geboorte en ouders – Minthus Northup – Huwelijk met Anne Hampton – Goede voornemens – Het Champlainkanaal – Tocht per vlot naar Canada – Het boerenleven – De viool – Koken – Verhuizing naar Saratoga – Parker en Perry – Slaven en slavernij – De kinderen – Het begin van de ellende.

Aangezien ik als vrij man ben geboren en meer dan dertig jaar in een vrije staat de zegeningen van de onafhankelijkheid heb genoten, maar daarna ben ontvoerd en als slaaf verkocht, en dat ook bleef totdat ik, na twaalf jaar in slaven dienst, tot mijn geluk werd bevrijd in de maand januari 1853, meende men dat een verslag van mijn leven en wedervaren niet oninteressant zou zijn voor het publiek.

Sinds mijn terugkeer naar de vrijheid is de groeiende belangstelling in de Noordelijke staten voor het onderwerp slavernij me niet ontgaan. Romans die pretenderen zowel de aangename als de weerzinwekkende aspecten ervan weer te geven, zijn op ongekeerde schaal

verspreid, en vormen, naar ik heb begrepen, een vruchtbaar onderwerp voor commentaar en discussie.

Ik kan slechts over slavernij meepraten voor zover mijn eigen waarneming dat toestaat: slechts in zoverre ik haar persoonlijk heb gekend en ervaren. Mijn streven is om hiermee een openhartig en waarheidsgetrouw feitenreëlas te geven, mijn levensverhaal na te vertellen, zonder overdrijving, waarbij het aan anderen is om te bepalen of zelfs de fictieve werken een beeld schilderen van wreder onrecht of grovere onderdrukking.

Zo ver terug als ik heb kunnen achterhalen waren mijn voorouders aan vaderszijde slaven in Rhode Island. Ze waren eigendom van een familie genaamd Northup. Toen een van de Northups naar de staat New York verhuisde en zich in Hoosic vestigde, in het district Rensselaer, nam hij mijn vader Mintus Northup mee. Bij de dood van de goede man, zo'n vijftig jaar geleden, kreeg mijn vader de vrijheid dankzij een bepaling in zijn testament.

De weledelgestrenge Henry B. Northup, een eminent advocaat uit Sandy Hill en de man aan wie ik, door de gunst van de Voorzienigheid, mijn huidige vrijheid en de hereniging met

mijn vrouw en kinderen te danken heb, is verwant met de familie die mijn voorouders dienden en van wie ze de naam overerfd en die ook ik draag. Daaraan is zijn blijvende belangstelling voor mij toe te schrijven.

Enige tijd na de vrijmaking van mijn vader verhuisde hij naar het stadje Minerva in het district Essex, N.Y., waar ik geboren ben in de maand juli van het jaar 1808. Hoelang hij daar bleef kan ik onmogelijk met zekerheid zeggen. Vandaar verhuisde hij naar Granville in het district Washington, in de buurt van een plaatsje dat bekendstaat als Slyborough, waar hij een paar jaar op de boerderij van Clark Northup werkte, eveneens familie van zijn vroegere meester; vandaar trok hij naar de Alden Farm, in Moss Street, even ten noorden van het dorp Sandy Hill; en vandaar weer naar de boerderij die tegenwoordig eigendom is van Russel Pratt en die gelegen is aan de weg van Fort Edward naar Argyle, waar hij bleef wonen tot zijn dood op 22 november 1829. Hij liet een weduwe en twee kinderen achter: Joseph, mijn oudere broer, en mij. Joseph leeft nog en woont in het district Oswego, in de buurt van de gelijknamige stad; mijn moeder stierf tijdens mijn gevangenschap.

Mijn vader was dan wel als slaaf geboren en

had onder de ongunstige omstandigheden gewerkt waaraan mijn onfortuinlijke ras wordt onderworpen, hij was ook een man die gewaardeerd werd om zijn toewijding en rechtschapenheid, iets waar velen die nog leven en hem zich nog goed herinneren van kunnen getuigen. Zijn hele leven bracht hij door in de vreedzame beoefening van de landbouw, nooit hoefde hij een dienstbare betrekking te bekleden van het soort dat vooral aan de kinderen van Afrika voorbehouden schijnt te zijn. Niet alleen gaf hij ons een betere opvoeding dan doorgaans aan kinderen in onze omstandigheden is vergund, hij wist dankzij zijn vlijt en spaarzaamheid voldoende eigendommen te vergaren om stemrecht te verkrijgen. Hij placht ons over zijn vroegere leven te vertellen, en hoewel hij te allen tijde de warmste gevoelens van welwillendheid en zelfs genegenheid koesterde voor de familie in wier huis hij slaaf was geweest, doorzag hij het stelsel van de slavernij en sprak hij met spijt over de verwording van zijn ras. Hij streefde ernaar ons moreel hoogstaande opvattingen bij te brengen, en ons te leren ons vertrouwen in Hem te stellen, die zowel op de laagsten als op de hoogsten van zijn schepselen neerziet. Hoe vaak heb ik sindsdien niet

teruggedacht aan zijn vaderlijke raad, terwijl ik in een slavenhut in de verre, ongezonde streken van Louisiana de pijn lag te verbijten van de onverdiende wonden die een onmenselijke meester me had toegebracht, en enkel verlangde naar het graf dat hem had toegedekt, om ook mij voor de zweep van de verdrukker te behoeden. Op het kerkhof van Sandy Hill geeft een eenvoudige steen de plaats aan waar hij rust, na eerzaam zijn plichten te hebben vervuld in de aardse omstandigheden waar God hem voor had bestemd.

Tot die tijd had ik me hoofdzakelijk beziggehouden met het werk op de boerderij, samen met mijn vader. De vrije uren die me waren vergund, werden doorgaans doorgebracht hetzij boven mijn boeken, hetzij met vioolspelen, een verzetje dat in mijn jeugd mijn voornaamste passie was. Het is sindsdien ook een bron van troost geweest, die de eenvoudige schepelen die mijn lot deelden plezier bracht en mijn aandacht vele uren lang afleidde van smartelijke overpeinzingen van mijn bestaan.

Op kerstdag 1829 trouwde ik met Anne Hampton, een kleurlinge die destijds in de buurt van ons huis woonde. De plechtigheid werd voltrokken in Fort Edward door de edel-

achtbare Timothy Eddy, rechter aldaar en tot op heden een vooraanstaand burger van die stad. Ze had lange tijd in Sandy Hill gewoond, bij de heer Baird, eigenaar van de Eagle Tavern, en in Salem, bij het gezin van de eerwaarde Alexander Proudfit. Deze heer had vele jaren lang de presbyteriaanse kerkenraad aldaar voorgezeten en was alom befaamd om zijn wijsheid en vroomheid. Anne denkt nog steeds met dankbaarheid terug aan de uitzonderlijke goedheid en de uitstekende raadgevingen van de beste man. Ze heeft haar komaf niet precies kunnen achterhalen, maar het bloed van drie rassen vloeit door haar aderen. Het is moeilijk te zeggen of rood, blank of zwart overheerst. De combinatie van die drie in haar afkomst heeft haar een bijzonder maar bekoorlijk uiterlijk geschonken, zoals men dat maar zelden ziet. Hoewel ze iets van een quarterone wegheeft, kan ze bezwaarlijk zo worden genoemd. Ik vergat nog te vermelden dat mijn moeder wel tot die klasse behoorde.

Ik was net de minderjarigheid ontgroeid en had in de maand juli de leeftijd van eenentwintig jaar bereikt. Beroofd van de raad en bijstand van mijn vader en met een vrouw die op me rekende als kostwinner, besloot ik aan een le-

ven van hard werken te beginnen, en ondanks het obstakel van mijn huidskleur en het besef van mijn bescheiden omstandigheden gaf ik me over aan aangename dromen van de goede tijden die in het verschiet lagen, wanneer ik eenmaal een nederige woning met een lapje grond eromheen zou bezitten als beloning voor het harde werk, en geluk en gemak mijn deel zouden zijn.

Vanaf mijn trouwen tot op de dag van vandaag is de liefde die ik mijn vrouw toedraag oprecht en onverminderd, en alleen wie de innige tederheid kent van een vader voor zijn kroost kan begrijpen hoe groot mijn genegenheid is voor de teerbeminde kinderen die we sindsdien hebben gekregen. Dit alles lijkt me vermeldenswaard opdat de lezer begrijpt hoe schrijnend het leed was dat ik tot mijn ongeluk heb moeten verduren.

Meteen na ons huwelijk stichtten we een huishouden in het oude gele gebouw aan de zuidgrens van het dorp Fort Edward. In de tussentijd is het tot een moderne woning verbouwd die sinds kort door kapitein Lathrop wordt bewoond. Het staat bekend als Fort House. In dit gebouw waren na de oprichting van het district soms rechtszittingen gehouden. In 1777 was het

bezet door Burgoyne, wegens de nabijheid van het oude fort op de linkeroever van de Hudson.

's Winters werkte ik samen met anderen aan de renovatie van het Champlainkanaal, bij het gedeelte onder toezicht van William Van Nortwick. David McEachron had de directe leiding over de ploeg mannen waar ik bij werkte. Toen het kanaal in het voorjaar werd geopend, kon ik van mijn opzijgelegde loon een span paarden kopen, naast andere benodigdheden voor het werk op het water.

Ik nam een paar vakkundige arbeiders in de arm en sloot contracten af voor het transport van grote vloten met boomstammen van Lake Champlain naar Troy. Dyer Beckwith en een zekere heer Bartemy uit Whitehall vergezelden me meer dan eens op zo'n tocht. In het seizoen bekwaamde ik me grondig in de kunst van het vlotvaren en alle geheime kneepjes, kennis die ik later in dienst zou stellen van een eerzame meester en waar ik de simpele houtvesters op de oevers van de Bayou Boeuf mee zou verbluffen.

Op een van mijn tochten over Lake Champlain werd ik overgehaald een bezoek aan Canada te brengen. Ik reisde naar Montreal en bezocht de kathedraal en andere beziens-